

> CINC SEGLES

La Facultat de Dret és una institució cinc vegades centenària i des del Deganat encetem una campanya per tal de reivindicar aquest aspecte

Amb referències als 520 anys d'història de la Facultat en els documents administratius de la Facultat i a les beques dels graduats és com començarà a caminar aquesta campanya. A més, estem preparant una secció que s'actualitzarà de manera periòdica a la pàgina web on donarem a conèixer moltes de les històries més curioses d'aquesta Facultat per cinc vegades centenària. Encetem doncs aquesta aventura amb el primer episodi.

01. QUAN LA ANECA ERA EL RECTOR BLASCO

La Facultat de Dret de València ha conegut diferents seus; ha canviat el seu nom -abans de Jurisprudència-; massa plans han volgut organitzar els seus estudis, tants o més que ministres d'educació. Ha viscut la incorporació de la dona a la seua ciència i a la seua docència. Ens fem una idea que la llista de reformes seria inabastable en aquesta petita crònica i a més no és el tema que vull tractar sinó el contrari.

En aquesta ocasió em quedaré en el que roman; en com, malgrat tots els canvis, hi ha una cosa que mai ho fa: la lluita pel control de l'Acadèmia en nom de millorar-la. Els actors -estudiants, professors, personal d'administració ... i ministeri- sempre els mateixos, tot i que intercanvien els seus papers de protagonistes a secundaris i de vegades fins i tot a figurants. El "patatabrava", la idea de la formació permanent o de les àrees afins, les vagues d'estudiants, la necessitat de conèixer universitats estrangeres, el control del doctorat, l'estudiantina, els problemes derivats de la matrícula, les universitats menors; No són ni de bon tros qüestions d'aquest segle, ni encara del passat.

Pensem en les acreditacions, per exemple. Hem de remuntar-nos a 1789, quan el rector de la Universitat de València, Vicente Blasco, va tenir la idea de separar els doctors dels opositors a càtedres. Per poder optar a ser professor d'universitat, l'il·lustrat rector va exigir que els doctors obtingueren el que va anomenar "candidatura".

El doctor expressava la seua intenció de seguir la seua carrera professional a la universitat al convertir-se en "candidat" a professor. La candidatura resultava per tant un obstacle que dificultava l'accés a les càtedres.

Les candidatures de Blasco guarden relació, com veiem amb les acreditacions de la ministra Cabrera; en tots dos casos és un esglaó més de superar després del doctorat. Fins no ser candidat o estar acreditat ningú pot intentar ingressar en el cos de professors. La semblança no acaba aquí. És curiós aturar-se en la motivació. Al segle XVIII, les raons del rector al segle XVIII - "evitar l'influx" de la "intriga i el favor" -coincideixen amb les de la ministra al segle XX, aconseguir "transparència i objectivitat".

És veritat que com va relatar un professor de jurisprudència valencià, la candidatura suposava realitzar uns exercicis tan durs " que sovint els feia llançar sang per la boca i els descomponia els caps". Els acreditables actuals el que tiren no és sang sinó escuma davant desestimacions que sorprenen propis i estranys. Hi hauria tants casos com persones, però per a mostra un botó: els informes dels experts són "sospitosament" molt favorables, pel que el nostre judici és desfavorable; o segueix així, vas per bon camí, tens 79 punts dels 80 necessaris; o tot el contrari, millor et dediques a una altra cosa; o contesten a tots els d'una mateixa àrea retallant i enganxant els motius de la denegació; o dirigeixen la denegació a un sol-licitant com si fos una sol-licitant ... Tants casos!

Una important diferència hi ha entre les dues institucions. En el cas del rector Blasco, el control de les càtedres, a través de les candidatures, quedava en mans de la universitat i no de l'ajuntament; en el cas de les acreditacions, el filtre es fa a l'ANECA, al ministeri, restant així autonomia a la universitat.